

En artig pige på skovtur

Af Birgitte Bruun

Skuespilleren Birgitte Bruun er en artig pige. Hun gør, som der bliver sagt. Som professionel allergiker har hun haft brug for sin autoritetstro. Men en dag skete der noget mærkeligt...

Jeg er et barn af den Etablerede Flinkeskole. Jeg har lært at sige De, var for ung til at blive hippie og for skræmt til at høre til rygsækgenerationen. Ikke noget med sabbatår for mig efter studentereksamen, nej, to måneder efter eksamen startede jeg på Odense Teaters Elevskole, alt for ung, og ualmindelig autoritetstro.

Som en del af min bagage hjemmefra havde jeg min allergi. Den har været mig en tro følgesvend, så længe jeg kan huske, den har styret mit liv i 30 år. Jeg har aldrig stillet spørgsmålstegn ved den behandling, jeg fik for allergien, jeg har gispet og nyst mig igennem årene, astmaspray i hånden og et halvt apotek i tasken.

Jeg har accepteret allergien, resigneret, og forsøgt at samle kræfter i de gode perioder, så de dårlige ikke fik konsekvenser for mit arbejde. Jeg har som fornuftig dansker altid gjort, hvad lægerne sagde, og har vel også været en ret nem og taknemmelig patient. Jeg blev bare ved med at være syg. Jeg har haft to møder med alternative behandlingsformer: en (dyr) resultatløs omgang pendulsving og et absolut lindrende møde med zoneterapien (foreslået af en læge, der hviskede det til mig på en hospitalsgang og rødmede, som havde han foreslået noget uanstændigt) . Jeg har ikke været indstillet på flere alternative udflugter. For som allergiker ved man, hvad man har, ikke hvad man får. Er der bare lidt ro i vejrtrækningen, er man taknemmelig. Jeg havde vænnet mig til en korti-sonfyldt tilværelse, lev stærkt, dø ung, som jeg altid sagde til mig selv om foråret, i valget mellem skallende ansigtshud, snot og gisp eller tjærebade, antihistaminer og kortisonsprøjter. Er man trænet allergiker, glemmer man ikke sin medicin. Derfor blev jeg lettere panisk for ca. halvandet år siden, da foråret sprang ud i Berlin, og det gik op for mig, at jeg havde glemt mine piller . Jeg var i Berlin for at spille, og en radiatorolle (lille, men sammen med den guddommelige Otto Sander!) skulle optages den følgende uge. Stemmen skulle være klar, og i nærheden af Otto Sander ville jeg helst se bare hæderlig ud . Jeg vågnede den forårsdag og lignede Michelinmanden i ansigtet. Tårerne løb, vejrtrækningen lød som kort før E.T. dør i ilttetet.

Hvor var jeg syg.

Jeg skal lige indrømme noget: jeg er en kujon. Tendensen har været der, og allergien har udviklet det. Jeg har aftjent min værnepligt, hvad lægebesøg angår. Og lige så søde, de alle har været, er jeg lige bange hver gang.

Bange for at blive stukket, bange for at udsættes for noget uventet. Efter over tyve år som professionel allergiker har man prøvet lidt af hvert. Jeg går altså ikke frivilligt til læge, mit behov er dækket.

Men i Berlin den forårsdag var der ikke noget at gøre: af sted til skadestuen i Kreuzberg. Lægen var en pige midt i fyrrerne. 'Hvor ser De ud,' sagde hun og rakte mig en recept. 'Hvad har De ellers af allergi?' Jeg lirede op: 'Astma, høfeber, astmaeksem, fødevareallergi, dyrealergi, medicinallergi, øjenbetændelse . o.s.v.' Jeg kan blive ved længe. Folk plejer at grine af min remse, fordi det lyder så drabeligt. Hun smilte.

'Hvad får De for det?' spurgte hun.

Så lavede jeg mit store foreningsprogram. Det plejer folk også at grine af. En uendelig remse af medicin: piller, dråber, salver, bade, diæter, indsprøjtninger. Hun grinte ikke. 'Det bliver man da døds syg af', sagde hun. 'Jae .' måbede jeg.

'Det hjælper da ikke, gør det?' spurgte hun.

'Næh .' indrømmede jeg, det her var en mærkelig samtale.

'Har De nogensinde prøvet homøopati?' spurgte hun.

'Nej' sagde jeg, 'for jeg er dansker. Og vi er jordbundne, mange af os er ikke alternativt indstillet, jeg ved ikke, hvad det der homø-øh er, men jeg er ikke til det.' Hun blev alvorlig. 'Det er ikke alternativt i Tyskland. Der er mange læger her, der er uddannede klassiske homøopater.

Det bør De overveje, når De er så syg og så afhængig af al den medicin. God bedring.' Jeg tog hjem, hentede mine piller, og et par dage senere var jeg lige så syg som før . Panikken meldte sig. Jeg skulle synge om tre dage. I mit kvarter i Kreuzberg er sådan et godt apotek med en ualmindelig smuk apoteker, en ædel, klog mand, som jeg hemmeligt har beundret i mange år. En apoteker har som bekendt en stor uddannelse. Han måtte altså vide besked. På apoteket lænede jeg mig diskret hen over disken og halvhviskede, 'Hvad er denne hø-hø-homøopati egentlig for noget?' Til min forbløffelse klappede apotekeren i sine hænder og sprang i luften af begejstring. 'Das ist was wunderbares', skreg han. 'Man ved ikke, hvorfor det virker, men det gør det, folk bliver kureret for alt muligt! Har De fået det anbefalet af en læge? De har intet at tabe, tværtimod!' Det var jo ikke lige det, jeg havde ventet at høre. Jeg var stadig ikke overbevist.

Det var jo i udlandet. Hvad kunne man ikke risikere? Fjernt fra hjemmet? Og hvor gik man hen? På vej hjem fra apoteket fandt jeg i frakkelommen den lille seddel, man får fra skadestuen, når man har været der, 'De blev behandlet af .' og der stod lægens navn. Hende med forslaget. Nå. Jeg havde jo set hende på hospitalet, men med en kvindelogik fra stenalderen besluttede jeg mig for, at hvis hun også stod i telefonbogen, måtte hun være i orden, så ville jeg ringe til hende. Stod hun der ikke, passede det mig fint, jeg var jo alligevel helst fri. Hun stod i telefonbogen: 'Dr. med., alm. praksis, konsultation, naturlæge og klassisk homøopat'. Hun vidste, hvad hun snakkede om. 'Jeg håbede sådan, De ville dukke op', sagde hun, da jeg næste dag opsøgte

hende. 'Jeg ved, vi kan hjælpe Dem.' Og så forklarede hun homøopatens principper, det holistiske udgangspunkt og tanken om, at mange sygdomme er tegn på en ubalance i krop og sjæl. I forbindelse med alvorlig, livstruende sygdom eller akutte betændelser kunne man være nødt til at ty til de klassiske behandlinger, operationer og stærk medicin. Men i de tilfælde, hvor man kunne tillade sig en blidere behandling, der strakte sig over en længere periode, var det tit muligt gennem homøopatien, ikke blot at dæmpe symptomer, men at fjerne årsagen til, at de - og måske endda andre symptomer - overhovedet opstod.

Fandt man gennem udførlig udspørgen frem til et samlet billede af patientens tilstand og behandlede den ubalance, der af mange forskellige årsager var opstået, kunne sygdommen forsvinde fuldstændig. 'Det hele hænger jo sammen,' sagde lægen roligt.

'Hvis jeg skal behandle Deres allergi, skal De besvare en masse spørgsmål om Deres liv, og der kan være ting, der er svære at tale om. Jeg kan være ligeglad, om De er ærlig, men hvis De ikke er det, får jeg sværere ved at bedømme hvilket homøopatisk middel De skal behandles med. Både spørgsmålene og midlerne kan sætte en proces i gang i Deres liv, meget kan ændre sig, det skal De være indstillet på. Vi kan begynde i dag, så har De en uge til at beslutte Dem for, om De ønsker at gå ind i en sådan proces - har De ikke lyst til det, behøver De ikke at komme igen, det er en ærlig sag.' Vi gik i gang med spørgsmålene, en blanding af partyleg, terapi og medicinsk spørgetime. Det var interessant, underholdende - jeg morede mig, men det var også til tider smertefuldt. Lægen var stille, intens og blid, men man slap ikke. 'Beskriv Dem selv,' sagde hun. Pyha. ubehageligt. 'Melankolsk,' sagde jeg. Hun så lige igennem mig. 'Nej, De lider af depressioner, ikke?' Jeg havde aldrig oplevet noget lignende. Hun vidste det hele.

'Hvornår blev De syg for første gang?' spurgte hun.

'Da jeg var 1 år gammel,' sagde jeg.

'Hvorfor blev De syg?' spurgte hun.

Nu begyndte det at blive lidt fjollet, i mine øjne. 'Små børn bliver syge,' svarede jeg, 'jeg har ingen anelse om, hvorfor jeg blev syg, da jeg var lille.?' 'Nå,' sagde hun. 'Tænk over det, det ville jo være meget godt at vide, hvad der satte det hele i gang.' Vi havde snakket i to timer.

Hvornår har man nogensinde snakket med en læge i to timer? Jeg havde helt glemt, hvorfor jeg var kommet, da hun sagde: 'Jeg vil gerne give Dem et homøopatisk middel som indsprøjtning, intravenøst og i ryggen.' Jeg var lige ved at løbe ud ad døren. Intravenøst? Og i ryggen? Med et ukendt middel, som jeg kunne blive syg af? I Tyskland er man som bekendt disciplineret, men nu ville jeg gerne hjem! 'Det er jeg ikke så forfærdelig glad for,' hakkede jeg. 'Indsprøjtningen i hånden gør ikke ondt,' sagde hun. 'I hånden!' skreg jeg rædselsslagen. 'De kan også få den i armen,' beroligede hun mig. Det var ingen beroligelse, tværtimod. 'Hør lige.' sagde hun, 'Prøv at sige mig navnet på al den medicin, De nogensinde har fået for allergien. Det hele, fra salver til kortison.' Det lignede en afledningsmanøvre, men jeg lirede op og anede et bagholdsangreb. Hun sad lige så tålmodigt og skrev ned. Rakte mig så en flere sider lang recept. 'Værsgod, De kan gå direkte herfra på apoteket og

hente det hele. Får De den mindste reaktion på det, jeg gerne vil give Dem, kan De uden indblanding selv tage den medicin, De synes, De får det godt af. Ved siden af det giver jeg Dem mit privattelefonnummer og min weekend-vagtplan. Bliver De syg, kan De tage på den skadestue, jeg har vagt på, eller på en anden skadestue, eller ringe, så kan jeg være hos Dem på et kvarter. Må jeg så give Dem de indsprøjtninger? De gør heller ikke ondt.' Nu var der ikke flere undskyldninger.

Og det gjorde ikke ondt. Jeg sagde det til hende. 'Habe ich doch gesagt,' sagde hun. Jeg begyndte at kunne lide hende.

'De kan komme til at drømme meget, og tænke over livet. Og måske bliver allergien værre til at begynde med - ring, hvis De er urolig eller ked af det. Og kom igen om en uge.'

Jeg gik ned ad Kudamm. Trak vejret dybt. Ventede på et kvælningsanfald, snue, udslæt eller i det mindste, at øjnene løb i vand. Der skete ingen verdens ting. Jo. Om aftenen peb det ikke, når jeg trak vejret. To dage senere var høfeberen væk og huden glat. Fire dage senere kunne jeg lugte og smage igen for første gang i mange år.

Og jeg, der havde regnet med at falde død om lige foran Gedächtniskirche, og i ånden havde skrevet min egen Ekstra Blads-forside: 'Kendt skuespillerinde,' (det skriver de altid, når ingen aner hvem det er). 'Kendt skuespillerinde død i Berlin' - jeg havde så travlt med at tænke, at jeg dårligt nok kunne sove om natten. Hele livet fløj rundt i hovedet på mig. Jeg var hverken høj eller påvirket, men noget var i gang. Og jeg troede stadig ikke på det.

Sjattedagen vågnede jeg om morgenen med den særeste fornemmelse. Noget, jeg næsten ikke kunne genkende: Jeg var glad igen. Det havde jeg ikke været i mange år.

Jeg løb hele vejen til den kloge læges praksis næste dag og næsten sprang ind i hendes konsultation, med det mest smørrede grin. 'Hvad er der?' spurgte hun. 'Dette kommer til at ændre hele mit liv,' sagde jeg. 'Habe ich doch gesagt,' sagde hun. 'Hvad sagde jeg.' Jeg kom der i tre uger og blev gladere og raskere for hver dag. Svaret på, hvorfor jeg som halvandenårig var blevet syg, fandt jeg også, til min egen forbløffelse. Det var ikke nogen løsning på tilværelsens op- og nedture, men visse ting i mit liv blev mere logiske som følge deraf. Jeg troede ikke på homøopatien, men den arbejdede videre i mig alligevel, og jeg har i det sidste halvandet år været fuldstændig medicinfri. For første gang i 27 år. Jeg ved ikke engang, hvor min astmaspray er mere.

....

Homøopatien er den mindst kendte alternative behandlingsform i Danmark.

Artiklen er lidt forkortet og findes i bibliotekernes e-materiale, da det er en artikel i POLITIKEN, 1994-12-17